

behandles paa den ene, snart paa den anden Maade. Man vil finde det i Straffelovens § 296 om et Forhold, der har et vist ydre Slægtfæb med det her foreliggende: Odelæggelse af fremmed Ejendom, og der siges netop, at om det skal være Genstand for privat eller offentlig Baatale, skal bero paa, om det har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller har været forbundet med Overtredelse af Politifor skrifter. Men skulde man kunne finde en heldigere Betegnelse, har jeg ikke noget derimod. Det bliver imidlertid upaatvivlelig ikke det ærede Medlem, der vil arbejde med paa at finde en saadan heldigere Form.

Jeg hørte med Tilfredsstillelse de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgfreds (Alberti), for saa vidt han vilde støtte Lovforslagets Hovedbestemmelser og endog mente, at § 3 kunde trænge til skærpene Straffebestemmelser. Hans Udtalelser om § 5 forundrede mig paa den anden Side — nemlig i Henhold til hans Bemærkninger til § 3 — idet han mente, at det kunde være hensigtsmæssigt — altsaa fuldt tilstedeligt efter hans Opfattelse af, hvilke Straffemidler man kan anvende — som subsidært Middel, som Til lægsmiddel at anvende korporlig Straf for de heromhandlede Personer. Det er en Betragtning, som kan have noget meget tiltalende for Følelsen, at den, som maatte gentagne Gange over Vold mod svage Personer, Fruentimmer eller gamle Folk, drikker dem Staller o. s. v., faar at vide fra en stærkere Haand, fra Samfundsmagten, hvorledes korporlig Videlse smager. Men naar det ærede Medlem ikke har noget derimod, er det mig ikke ganske klart, hvorfor han havde saa meget at indbende mod den disciplinære Straffebestemmelse i Lovforslagets § 5 over for Tvangsarbejdsfanger, som ere indsatte ved Dom. Hvorfor kan man da over for dem ikke anvende det strengeste disciplinære Middel, som man kan anvende efter den nugældende Lovgivning? Hvorfor skulde man ikke, naar det viste sig fornødent, over for grove Forsejler kunne gribe til et nyt Middel, naar de, man havde til Raadighed, ikke viste sig tilstrækkelige? Det ærede Medlem ansøgte som Grund hertil, at han ikke syntes om at faa dette Tillæg til Straffen. Det er aldeles intet Tillæg til Straffen for den begaaede Volds handling. Det kunde man til Nød have sagt — endda ikke med fuld Berettigelse, kun til Nød — hvis Bestemmelser i § 5 havde været indskrænket til dem, der vare dømt til Tvangsarbejde paa Grund af deres Bøllebedrifter. Men det er jo en almindelig Bestemmelse omfattende

alle de Mandspersoner, som efter den nuværende Lovgivning kunne anses med Tvangsarbejde. Jeg nærer det Haab, uanset Udtalelserne i Dag, at denne Bestemmelse ogsaa i dette Ting skulde kunne samle et Flertal for sig. Man kan sige, at det er en Forandring af den Bestemmelse, som er truffen i en Lov, der er vedtaget i dette Ting, nemlig Fattiglovens § 41. Men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at i § 41 findes der nok Bestemmelser om de Tvangs midler, som kunne anvendes mod Fangerne, uden at den heromhandlede Bestemmelse er medtagen; men det var dog muligt, at hvis man havde haft længere Tid til at behandle denne Lov, kunde man være naaet til en anden Betragtning. At man i dette Ting, da man vedtog Loven, ikke satte Anvendelse af Kotteing som subsidært Middel, er jo ganske naturligt efter den Rolle, som Tvangsarbejdsanstalterne den Gang spillede. De vare nemlig Forsørgelsesanstalter for fattige, om de end væsentlig bleve benyttede til uregerlige fattige. Lovgivningen kendte ganske vist ogsaa den Gang Personer, der efter Dom kunde indlættes til Tvangsarbejde, nemlig Personer, der havde gjort sig skyldige i Betler eller Væsgænger, men ogsaa de vare i Virkeligheden under en Slags Fattigforsørgelse, og Forholdet var den Gang omkring paa Tvangsarbejdsanstalterne, i det mindste paa de fleste, det, at disse dømte Individider levede sammen med de andre i samme Lokale og færdedes mellem de øvrige, som vare indlagte under vedkommende Fattigvæsen. Det var ikke let at skelne mellem Straffefanger og andre Fanger. Men som Følge af Fattiglovens § 41 er Forholdet nu forandret. Nu skal der — saa vidt jeg husker, er det ved Udgangen af dette Aar eller maaste var det allerede nu til Næst — rundt omkring i Amtene være særlige Straffeanstalter for dem, der ere dømt til Tvangsarbejde. De kunne ganske vist være i en Afdeling af den almindelige Tvangsarbejdsanstalt, men Justitsministeriet har der stillet et bestemt og konsekvent gennemført Forlangende om, at disse Afdelinger skulle holdes ude fra hinanden, saa at de aldeles intet have med hinanden at gøre, de skulle have egne Lokaler baade til Arbejde, til Ophold om Natten, til Bevægelse ude osv., de ere derfor rykkede ind i Straffeanstalternes Række, og jeg tvivler ikke paa, at man vil finde, at disse Straffeanstalter med den Orden og Alvor, hvormed Straffefangerne blive behandlede, ere komne ganske paa Linie med de andre. Men saa er det i og for sig naturligt, om man med Hensyn til Anvendelsen af de subsidære Straffemidler stiller dem lige med de andre